

РЕШЕНИЕ

№ 23710

гр. София, 15.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7619** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на адвокатът - пълномощник на В. Б. Б. срещу Решение от 26.04.2024 г., постановено по НАХД № 5575/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 101-ви състав. С решението е потвърдил Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система Серия К № 5839031/27.04.2022 г., издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП, на В. Б. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 200 /хиляда и двеста/ лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от същия закон.

Наведените касационни основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН, аргументирани с доводи, че въззивният съд не е обсъдил направените в

жалбата конкретни оплаквания във връзка с приложената санкционна норма. Поддържа, че не е доказан фактът на повторност възприет от въззивния съд, тъй като липсват каквито и да било доказателства за реално влизане в сила на предходно наказание, респ. такива не може да се извличат от електронна справка от информационна система. Счита, че надлежното връчване на електронния фиш е абсолютна предпоставка за законосъобразност на производството, нарушаването на която, само по себе си има за последица незаконосъобразност на постановения при тези условия акт. В тази връзка изтъква, че фишът не е надлежно връчен на санкционираното лице. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменен издаденият електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът, В. Б. Б., редовно уведомен, не е представляван.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрисконсулт – пълномощник, оспорва жалбата и моли съда да остави в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че към 27.04.2022 г. собственик на лек автомобил марка „Порше”, модел „Панамера Турбо 1“, с рег. [рег.номер на МПС] е В. Б. Б. от [населено място]. От СДВР срещу Б. е издаден електронен фиш Серия К № 5839031/27.04.2022 г. за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, за това, че на 27.04.2022 г., в 21:45 часа, в [населено място], по „Околовръстен път“ до номер 257 с посока на движение от [улица]към [улица], управлявал посочения лек автомобил

като се движил със скорост от 97 км/ч., при ограничение на скоростта 50 км/ч., за населено място. Скоростта на МПС била измерена с автоматизирано техническо средство - видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип CORDON M2, № MD1196. В ЕФ деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, извършено в условията на повторност, в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К № 4929536. Видно от приложената по АНП справка - списък с намерени фишове, издаденият ЕФ е връчен на Б. на 28.03.2023г., като жалбата до СРС е депозирана на 04.04.2023 г.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на обжалвания фиш. В решението се съдържат мотиви, че ЕФ съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Въззивната инстанция е разгледала спора по същество и след преценка на доказателствата приобщени по делото е приела за безспорно установен факта на извършване, с визирания автомобил, на вмененото с ЕФ нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В решението е посочено, че в случая обстоятелствата в ЕФ са описани по начин, позволяващ на наказаното лице да разбере кои са фактите, които му се вменяват във вина, включително и наличието на по - рано издаден и влязъл в сила електронен фиш, който обуславя извършеното като повторно, по смисъла на §6 т. 33 от ДР на ЗДвП. В тази връзка по отношение административното наказване, съдебният състав е счел, че законосъобразно е приложена административнонаказателната разпоредба на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, предвиждаща наказване за повторно извършено нарушение по чл. 182, ал. 1 от ЗДвП, като е направена и необходимата привръзка със съответната хипотеза от посочения основен състав на нарушението, а именно с тази на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

Въззивното решение е правилно.

Съобразявайки легалната дефиниция за електронен фиш и неговото съдържание, разписани в разпоредбата на чл. 189, ал.4, изр.2 ЗДвП, са правилни изводите на СРС относно съответствието му с процесуалните правила за негово издаване и на основание чл.221, ал.2 АПК касационната инстанция препраща към тях.

При правилно изяснена фактическа обстановка СРС е приел законосъобразен извод,

че Б. е извършил нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, въвеждащ забрана за водачите на МПС, при избиране на скоростта на движение, да превишават определените в тази разпоредба стойности, които за пътно превозно средство от категория „В” (каквото е процесното) са: в населено място – 50 км/ч.; извън населено място – 90 км/ч.; по автомагистрала – 140 км/ч.; по скоростен път – 120 км/ч. В случая е безспорно, че касаторът на датата на установеното нарушение е управлявал л.а. „Порше”, модел „Панамера Турбо1“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място] по „Околовръстен път“ до номер 257 с посока на движение от [улица]към [улица], с 97 км/час (след приспаднал толеранс от 3 %), при ограничение 50 км/ч, за населено място. Нещо повече, касаторът не оспорва тези обстоятелствата.

Според чл. 182, ал. 4 ЗДвП, когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца. В настоящия случай, наказанието на касатора е наложено именно в хипотезата на повторност на нарушението. Видно от обстоятелствената част на процесния ЕФ, нарушението е извършено в условията на повторност - в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ, Серия К № 4929536. В касационната жалба се твърди, че в ЕФ е посочена единствено разпоредбата на чл. 182, ал. 4 ЗДвП, относима за размера на наказанието при извършване на нарушение при повторност, но не и разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП, уреждаща размера на наказанието при превишение на максималната допустимата скорост над 40 km/h. Твърдението е невярно и се опровергава от съдържанието на приложения по преписката ЕФ, в който ясно е посочено, че наказанието се налага на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 4 във връзка с ал. 1, т. 5 ЗДвП, наказуемо с глоба 600 лева. Двойният размер на глобата съответства на наложената с обжалваният ЕФ – 1200 лева.–

Предвид изложените в касационната жалба възражения, Съдът обръща внимание, че не е налице нормативно изискване, съгласно което при издаването на ЕФ в условията на повторност да следва в същия да се описва предходното извършеното нарушение. Достатъчно е да се отрази наличието на това обстоятелство и с кой акт се установява,

като по делото се представят и съответните доказателства, което в случая е сторено. Факт е, че не е посочено кога предходно издаденият ЕФ Серия К № 4929536, въз основа на който е приета квалификацията за повторност е влязъл в сила. Това обаче е обстоятелство, което е било лесно установимо от ангажираните по преписката доказателства, в частност справка- картон на водача, в която е посочено, че ЕФ Серия К № 4929536, издаден от ОД на МВР Б., връчен на 09.07.2021 г. Следователно и предвид липсата на твърдения, че е бил обжалван, както и доказателства за това, същият е влязъл в сила на 24.07.2021 г. Процесното нарушение е извършено на 27.04.2022 г., тоест в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К № 4929536. Налице са предпоставките, да се приеме, че процесното нарушение е извършено в условията на повторност по смисъла на § 6 т.33 от ДР на ЗДвП, поради което възраженията в тази насока са неоснователни.

Противно на твърдението в касационната жалба, настоящата съдебна инстанция счита, че връчването на ЕФ има значение единствено за редовното упражняване правото на жалба в преклузивния срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на утежняващия акт.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактичката и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.04.2024 г., постановено по НАХД № 5575/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав.

ОСЪЖДА В. Б. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.